

EX ORDINIS PHILOSOPHORUM MANDATO

RENUNTIANTUR

PHILOSOPHIAE DOCTORES

ET

ARTIUM LIBERALIUM MAGISTRI

RECTORE MAGNIFICO

FERDINANDO ZIRKEL

PHILOSOPHIAE DOCTORE MINERALOGIAE ET GEOGNOSIAE PROFESSORE P. O.

DECANO

IUSTO HERMANNO LIPSIO

PHILOSOPHIAE DOCTORE PHILOLOGIAE CLASSICAE PROFESSORE P. O.

PROCANCELLARIO

FERDINANDO LIBERO BARONE DE RICHTHOFEN

PHILOSOPHIAE DOCTORE GEOGRAPHIAE PROFESSORE P. O.

INDE A DIE PRIMO MENSIS NOVEMBRIS A. MDCCCLXXXV USQUE AD DIEM
ULTIMUM MENSIS OCTOBRIS A. MDCCCLXXXVI CREATI.

Praemissae sunt Iusti Hermanni Lipsii quaestiones logographicae.

LIPSIAE

TYPIS A. EDELMANNI, TYPOGR. ACAD.

ET ORDINE PHILOSOPHICUM MANUATO
UNIVERSITATIS
PHILOSOPHICAE DOCTORUM

ARTIUM LIBERALIUM MAGISTRI

RECTORE MAGNIFICO

FREDERICO NIKKEI

DECANO

H. STORERIANO

PROFESSORIBUS

LIBRARIIS ET ALIIS OFFICIBUS

AD HOC OFFICII NOMINE

IN VESTIBULO

LIBRARII

IN VESTIBULO

I.

Georgius Curtius tristi nuper fato uniuersitati nostrae litterarum ereptus quae ante hos uiginti annos de duobus artis uocabulis Graecorum in actis societatis litterarum Saxonicae disseruit nunc in opusculorum uolumine altero repetita, ea miram experta sunt fortunam. Nam plausibilis *ὑποκριτής* uocis explicatio, quam ueteribus iam probatam nouis ille argumentis firmavit, aduersarium acerrimum inuenit Iulium Sommerbrodt, qui *ὑποκριτήν* non ab eo quod choro in certamine succedit eique respondet, sed quod poetae mentem interpretetur, nomen accepisse et sibi et aliis persuasit. Quamquam id non admodum miror in eo homine qui uel Heimsoethii incredibile commentum amplexus *ὑποκριτάς* in scholiis Euripideis promiscue et histriones et grammaticos dici potuisse statuit. At *λογογράφους* quod Curtius celeberrimo Thucydidis loco non historiae sed prosae orationis scriptores esse adfirmavit, adsentientes habuit plurimos, obloquentem quod sciam neminem. Mihi uero cum plane contraria probetur sententia, quas ob causas aliter existimandum esse arbitrer, paucis exponere haud inutile uidetur.

Thucydides quod extremo prooemio I 21 res antiquas tales existimari iubet quales ipse descripserit neque maiorem fidem iis haberi *οὔτε ὡς ποιηταὶ ὑμνηκασί περὶ αὐτῶν ἐπὶ τὸ μείζον κοσμοῦντες* — *οὔτε ὡς λογογράφοι ξυνέθεσαν ἐπὶ τὸ προσαγωγότερον τῇ ἀκροάσει ἢ ἀληθέστερον, λογογράφους* eum historicos intellexisse totius loci sententia efficitur. Sed ea notio utrum in ipsa uoce insit an solo sententiarum nexu contineatur, non poterit iudicari nisi ex reliquo usu uel huius substantiui uel cum nemo Thucydide prior aut

aequalis illud usurpasse reperiatur synonymi *λογοποιος*. Quo nomine ter apud Herodotum (II, 143. V, 36. 125) Hecataeum Milesium dici constat neque poterit dubitari, quin non alio sensu id accipiendum sit, quam quo VI, 137 Hecataeus *ἐν τοῖσι λόγοισι* rettulisse aliquid narratur. Nimirum *λόγους* uel *λόγον* Herodotus historias suas dicere ita consuevit, ut ne *Ἀσσυρίους* quidem uel *Λιβυκούς* uel *Αἰγυπτίους λόγους* alios intellexeret, nisi quae ipse de Assyriis Libycis Aegyptiis uel tradidit uel traditurus fuit¹⁾. Sed cum neque ipse neque qui ante eum scripserunt omnia ex ore hominum exceperint, angustioribus finibus Kruegerum (ad Dionysii Halicarnassensis historiographica p. 496) *λογοποιῦ* siue *λογογράφου* notionem circumscripsisse patet, quod eum interpretatur qui quae fando tradita accepit conscribat: quamquam prudenti iudicio Creuzeri errorem spreuit, qui fabularis historiae scriptorem intellexerat (*Historische Kunst der Griechen*² p. 140. 265). At de fabula cum *λόγος* uocabulum non secus quam nostrum 'Geschichte' usurpetur iam apud Herodotum (I, 141), accidit ut idem etiam Aesopum *λογοποιόν* nuncuparet (II, 134) notione uocis leuiter inflexa.

At enim quam adhuc stabiliuimus *λογοποιός* uocis uim, eam Curtius in Thucydidiος *λογογράφους* conuenire infitiat, sed Kruegerum secutus apud Atticos utramque uocem quicumque pedestri sermone scripserit frequenti usu significare contendit. Quod ego uerum esse ita nego, ut neque eorum locorum, quos ille ex Atticis scriptoribus attulit, neque ceterorum,

1) I, 184 *τῶν ἐν τοῖσι Ἀσσυρίοισι λόγοισι μνήμην ποιήσομαι*. II, 161 *τὴν ἐγὼ μεζόνως μὲν ἐν τοῖσι Λιβυκοῖσι λόγοισι ἀπηγήσομαι*. II, 99 *μέχρι μὲν τούτου ὅς τις τε ἐμὴ καὶ γνώμη καὶ ἱστορίη ταῦτα λέγουσά ἐστι· τὸ δὲ ἀπὸ τοῦδε Αἰγυπτίους ἔρχομαι λόγους ἐρέων κατὰ ἤκουον, προσέεται δὲ αὐτοῖσι τε καὶ τῆς ἐμῆς ὄψιος*. Nam *Αἰγυπτίους λόγους* ne quis ab Aegyptiis potius quam de Aegyptiis traditos explicet, uetat quod duas eorum partes perspicue distinguit Herodotus: c. 142 *ἐς μὲν τοσόνδε τοῦ λόγου Αἰγύπτιοι τε καὶ οἱ ἱερεῖς ἔλεγον* cll. c. 146 extr. *ταῦτα μὲν νυν αὐτοὶ Αἰγύπτιοι λέγουσι* et c. 147 in. *ὅσα δὲ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι καὶ Αἰγύπτιοι λέγουσι ὁμολογόντες τοῖσι ἄλλοις κατὰ ταύτην τὴν χώραν γενέσθαι ταῦτ' ἤδη φράσω· προσέεται δὲ τε αὐτοῖσι καὶ τῆς ἐμῆς ὄψιος*. Quibus perspectis ilico concidit fundamentum, quo nixus C. G. Nitzsch (n. musei Rhemani u. XXVII p. 227 sq.) *λόγους* Herodoti narrationes esse continua serie traditas adfirmavit.

quibus apud hos ea substantiua leguntur, ullo istum intellectum requiri, plerisque ne admitti quidem adfirmem. Et *λογογράφος* quidem ac *λογογραφία* uoces apud Aeschinem Demosthenem Dinarchum non referri nisi ad iudicialium orationum scriptores nemo unquam dubitauit neque aliter intellegendum esse quod apud Platonem in Phaedro p. 257 C Lysiam *τῶν πολιτικῶν τις* quem Archinum esse probabiliter suspicantur *διὰ πάσης τῆς κειδορίας λογογράφον* appellasse narratur, iam scholiasta uidit. Sed quod in eodem dialogo paullo infra p. 257 E Socrati uidentur *οἱ μέγιστον φρονοῦντες τῶν πολιτικῶν μάλιστα ἐρᾶν λογογραφίας τε καὶ καταλείψεως συγγραμμάτων*, id et ipsum de solis orationibus quamuis non iudicialis tantum generis dici contraria Phaedri quam ille impugnat sententia p. 257 D luculenter demonstrat. Nimirum phesipha est Socrati *λόγος συγγεγραμμένος*: quare qui rogationes ad populum ferre uetatur *ἄμοιρος γίγνεται λογογραφίας* p. 258 B. Unde quis *ἀθάνατος λογογράφος* p. 258 C dicatur iam apparet neque p. 278 E *λόγων συγγραφέα* alium esse nisi oratorem dubium uidebitur conferenti superiora p. 278 C. Eadem est ratio Aristotelicorum ex rhetorica locorum, de quorum duobus iniuria dubitauit Curtius utrum orator diceretur an prosae orationis scriptor. Sed in illum unum conueniunt quae III, 7 p. 1408^a u. 34 leguntur *πάσχουσι δέ τι οἱ ἀκροαταὶ καὶ ὃ κατακόπως χρῶνται οἱ λογογράφοι τίς οὐκ οἶδεν; ἅπαντες ἴσασιν*. Causarum autem actorem indicari III, 12 p. 1413^b 13 *βαστάζονται δέ οἱ ἀναγνωστικοὶ οἶον Χαιρήμων (ἀκριβῆς γὰρ ὡσπερ λογογράφος)* concedes comparatis his quae sunt p. 1414^a 10 *ἢ δὲ δικανικῆ (λέξις) ἀκριβεστέρα*. Tertio loco II, 11 p. 1388^b 22 *ζηλωτοὶ ὧν ἔπαινοι καὶ ἐγκώμια λέγονται ἢ ὑπὸ ποιητῶν ἢ λογογράφων* Curtius propter poetarum uidelicet oppositionem de prosae scriptoribus cogitare maluit pariter atque Platonis et Isocratis locis quibus *λογοποιοί* cum poetis componuntur.

At Isocrates Philippi § 109 *περὶ τοίνυν Ἡρακλέους οἱ μὲν ἄλλοι τὴν ἀνδρείαν ὑμνοῦντες αὐτοῦ καὶ τοὺς ἄθλους ἀπαριθμοῦντες διατελοῦσι, περὶ δὲ τῶν ἄλλων τῶν τῆ ψυχῆ προσόντων ἀγαθῶν οὐδεὶς οὔτε τῶν ποιητῶν οὔτε τῶν λογοποιῶν οὐδεμίαν φανήσεται μνείαν πεποιημένος* nequit dubitari quin *λογοποιούς* non alios intellegi uoluerit atque Busiridis § 37 *ὁμολογεῖται παρὰ πάντων τῶν*

λογοποιῶν Περσέως τοῦ Λιῶς καὶ Δανάης Ἡρακλέα μὲν εἶναι τέταρτον
 γενεαῖς νεώτερον, Βούσιριν δὲ πλεον ἢ διακοσίους ἔτεσι πρεσβύτερον, quo
 loco historiarum scriptores non minus dici quam in Xenophontis Cy-
 ropaedia VIII, 5, 28 ἔνιοι δὲ τῶν λογοποιῶν λέγουσιν ὡς τὴν τῆς μητρὸς
 ἀδελφὴν ἔγημεν· ἀλλὰ γραῦς ἂν παντάπασιν ἦν ἢ παῖς ne Curtius qui-
 dem infitias iuit: quamquam de Atticorum sermone ex hoc quidem
 loco nihil colligitur, quem grammatici alicuius adnotationi deberi iam
 Schneiderus perspexit. Neque dispari intellectu Plato Reipublicae III
 p. 392 postquam poetarum de dis daemonibus heroibus rebus inferis nar-
 rationes exagitavit, de hominibus qualia iuvenes audire deberent exposi-
 turus haec scripsit οἴμαι ἡμᾶς ἐρεῖν ὡς ἄρα καὶ ποιηταὶ καὶ λογοποιοὶ
 κακῶς λέγουσι περὶ ἀνθρώπων τὰ μέγιστα ὅτι εἰσὶν ἄδικοι μὲν, εὐδαίμονες δὲ
 πολλοί, δίκαιοι δὲ ἄθλιοι: de quibus dubitare non sinunt sequentia καὶ
 τὰ μὲν τοιαῦτα (οἴμαι ὑμᾶς) ἀπερεῖν λέγειν, τὰ δ' ἐναντία τούτων προστάξεν
 αἰεὶν τε καὶ μυθολογεῖν. Euthydemī tamen p. 298 CDE λογοποιοὶ sunt
 oratores latiore quidem illo sensus quem λογογράφος voci in Phaedro iden-
 tidem et bis in Aristotelis rhetorica subesse vidimus, siquidem ars eorum
 δικαστῶν τε καὶ ἐκκλησιαστῶν καὶ τῶν ἄλλων ὄχλων κήλησις τε καὶ παρα-
 μυθία perhibetur p. 290 A. Nouo denique exemplo homines fictos ru-
 mores serentes λογοποιούς dixit Demosthenes contra Timocratem § 15 μι-
 σθωσάμενοι δὲ τοῦτον καὶ οὐδὲ παρεσκευασμένοι τὰ δίκαια ποιεῖν ὑμῖν κατὰ
 τὴν ἀγορὰν λογοποιούς καθέσαν ὡς ἀπλᾶ μὲν ἔτοιμοι τὰ χρήματ' ἐκτίθειν,
 διπλᾶ δ' οὐ δύνησονται: cui plane simile est illud apud Dinarchum con-
 tra Demosthenem § 35 περιήεις κατασκευάζων λογοποιούς. In eundem
 tamen significatum iam pridem abierat λογοποιεῖν uerbum, quod de fabu-
 larum fictionibus usurpauerunt Plato Reipublicae II p. 378 D καὶ τοὺς
 ποιητὰς ἐγγὺς τούτων ἀναγκαστέον λογοποιεῖν et de legibus I p. 636 C πάντες
 Κρητῶν τὸν περὶ Γανυμήδους μῦθον κατηγοροῦμεν ὡς λογοποιησάντων τούτων,
 Isocrates Busiridis § 38 καὶ παιδῶν βρώσεις καὶ πατέρων ἰκτομὰς καὶ μητέ-
 ρων δεσμούς καὶ πολλὰς ἄλλας ἀνομίας κατ' αὐτῶν ἐλογοποίησαν (οἱ ποιηταί),
 Xenophon Cyropaediae II, 2, 11 ὥσπερ ἔνιοι καὶ ἐν ᾠδαῖς καὶ ἐν λόγοις
 οἰκτρὰ ἅττα λογοποιούντες εἰς δάκρυα περιῶνται ἄγειν: de falsis rumoribus

post Thucydidem VI, 38, 1 et Andocidem de mysteriis § 54 et de pace 35 frequentauerunt oratores (Lysias XVI, 11. XXII, 14. Isocrates V, 75. XV, 136. Demosthenes III, 49. VI, 14. XXI, 198). Itaque *λογοποιίαν* Theophrastus characterum c. 8 interpretatur *σύνθεσιν ψευδῶν λόγων καὶ πράξεων*: quo eodem sensu praeter *λογοποιεῖν* uerbum etiam *λογοποιός* substantiuum adhibuit.

Λογοποιός igitur uocis uariis mansit usus: *λογογράφος* et *λογογραφέα* mature ad solos oratores reuocari coepta sunt. Unus inter Atticos qui aetatem tulerunt Thucydides sicut historiam suam *λόγου* nomine appellauit (I, 97 *τὴν ἐκβολὴν τοῦ λόγου ἐποιησάμην διὰ τούδε*), ita *λογογράφους* dixit historicos. Cuius exemplum secutus est Polybius, ut posteriores omittam, VII, 7, 1 *τινὲς τῶν λογογράφων τῶν ὑπὲρ τῆς καταστροφῆς τοῦ Ἰερωνύμου γεγραφότων*. Uniuerse autem qui *λογογράφους* intellexerit, inter prosae orationis scriptores neminem reperio ante Dionysium Halicarnassensem de compositione uerborum c. 16 *καὶ αὐτοὶ τε δὴ κατασκευάζουσιν οἱ ποιηταὶ καὶ λογογράφοι πρὸς χρῆμα-ὀρθῶντος οἰκεία καὶ δηλωτικὰ τῶν ὑποκειμένων τὰ ὀνόματα ὡσπερ ἔφη*, quo de loco dubitari nequit propter alterum ad quem relegat c. 15 *οἱ χαριέστατοι ποιητῶν καὶ συγγραφέων τὰ μὲν αὐτοὶ τε κατασκευάζουσιν ὀνόματα κτλ.* Et *συγγραφεύς* quidem uocem eadem uel iam Plato usurpasse uidetur Phaedri p. 235 C *δῆλον δὲ ὅτι τινῶν ἀκήκοα (βέλτερον) ἢ που Σαπφῶς τῆς καλῆς ἢ Ἀνακρέοντος τοῦ σοφοῦ ἢ καὶ συγγραφέων τινῶν*: quamquam frequentiore apud hunc esse *ποιητῶν* et *ιδιωτῶν* oppositionem demonstrant quae ad Symposii p. 178 B uerba infra exscribenda collegerunt Rueckertus et Hugius. Sed Thucydides cum non potuerit nisi de antiquioribus historiarum scriptoribus loqui, non tam ineptum quam Curtio uidebatur iudicabimus qui post Creuzerum inualuit *λογογράφος* uocis usum, quamuis eo sane ab illius exemplo discedat, quod is Herodotum *logographorum* numero includit, recentiores excludere consueuimus.

λογογράφος uocis usum, quamuis eo sane ab illius exemplo discedat, quod is Herodotum *logographorum* numero includit, recentiores excludere consueuimus.

II.

Logographorum quae ferebantur scripta magna ex parte subditina uisa esse noto constat Dionysii Halicarnassensis testimonio de Thuc. 23 p. 864 οὔτε γὰρ διασφύζονται τῶν πλειόνων αἱ γραφαὶ μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων οὔδ' αἱ διασφύζόμεναι παρὰ πᾶσιν ὡς ἐκείνων οὔσαι τῶν ἀνδρῶν πιστεύονται ἐν αἷς εἶσιν αἱ τε Κάδμου τοῦ Μιλήσιου καὶ Ἀρισταίου (l. Ἀριστέου) τοῦ Προικοννησίου καὶ τῶν παραλλησίων τούτοις. Aristeas quae prosa oratione conscripsisse credebatur, non magis a quoquam lecta fuisse uidentur quam theogonia, cuius mentionem cum illis iungit Suidas u. Ἀριστέας· ἔγραψε δὲ οὗτος καὶ καταλογάδην θεογονίαν εἰς ἔπη α: ubi post καταλογάδην cum Kustero inserendum uidetur τινὰ καὶ. Cadmum ad utrum genus rettulerit Dionysius magis dubitari poterit: quamquam exstitisse libros eius nomine inscriptos fidem facere uidetur Diodori de Nilo narrantis indicium I, 37 οἱ μὲν γὰρ περὶ τὸν Ἑλλάνικον καὶ Κάδμον, ἔτι δ' Ἑκαταῖον καὶ πάντες οἱ τοιοῦτοι παλαιοὶ παντάπασιν ὄντες εἰς τὰς μυθώδεις ἀποφάσεις ἀπέκλιναν. Veruntamen fueritne unquam Cadmus Milesius historicus ut iam antiquitus dubitatum esse Plinii indicant uerba hist. natur. V, 122 'nec fraudanda (Miletus) ciue Cadmo qui primus prosam orationem condere instituit', ita nostra memoria iustissimas mouit dubitationes Carolus Mueller histor. Graec. fragm. II p. 2 sq., qui ex Cadmo litterarum inuentore illum confictum esse existimauit. Cuius iudicium secuti sunt plurimi, impugnauerunt nuper, non refutauerunt Bergkius et Bernardus Heil (Logographis qui dicuntur num Herodotus usus esse uideatur p. 47 sqq.). Quorum ille etiam hoc Clementi Alexandrino Strom. VI, 2 p. 752 P. credidit, quod ipsum aliis maximam excitauit suspicionem, quae Cadmus uberiore narratione persecutus fuerit, ea in compendium coegisse Bionem Proconnesium neque quoniam hic Pherecydi Syrio aequalis fuisse traditur (Diog. Laert. III, 58), Cadmum in olympiadem quinquagesimam uel olim adeo in quadragessimam reicere dubitauit nimio interuallo artis historicae quae ipsi uidebantur primordia seiungens ab eorum logographorum temporibus, de quibus certiore fide constat. Heilius autem quod Phoenici

Cadmo libros supponi potuisse concedit, negat potuisse Milesio, grammaticorum neglexit testimonia, quibus litterarum inuentorem ex Phoenice factum esse Milesium iam Muellerus probauit.

At immerito in eiusdem suspicionis communionem uocatus est Acusilaus Argiuus. Cuius genealogias haud raro a ueteribus usurpatas nihil esset quod in dubitationem adduceret, nisi apud Suidam (u. Ἐκαταῖος) legerentur verba τὰ Ἀκουσίλαου τοῦθεύεται idemque quae de uita Acusilai habet satis mirabilia essent. Unde profecti Muellerus (l. d. I p. XXXVII sq.) qui posteriore tempore ferebantur Acusilai libros Alexandrinorum aetate confectos esse censuit, Carolus Frick (Beiträge zur griechischen Litteraturgeschichte und Chronologie p. 3 sq.) dubitari non posse iudicauit, quin Neoplatonicus quidam eam fraudem commiserit, Gutschmidius denique (in Flachii Hesych. Onomat. p. 7) Platonis certe aetate non posse fraudem quam et ipse statuit recentiore esse intellexit: ita tamen falsarius iste a uero Acusilao satis exiguo temporis spatio distaret atque ea aetate libros illi supposuisset, qua eiusmodi fraudes factas esse neque ullo exemplo probatur neque omnino credi posset, etiamsi notum sperneremus Galeni testimonium in Hippocr. de nat. hom. I, 42 u. XV p. 105 K. Sed uidentum est de Platonis loco ceterisque de Acusilai principio festibus paullo accuratius. Platonis uerba in Symposio sunt haec p. 178 AB τὸ γὰρ ἐν τοῖς πρεσβύτατον εἶναι τίμιον· τεκμήριον δὲ τοῦτον· γονῆς γὰρ Ἔρωτος οὔτ' εἶσιν οὔτε λέγονται ὑπ' οὐδενὸς οὔτε ἰδιώτου οὔτε ποιητοῦ, ἀλλ' Ἡσίοδος πρόωτον μὲν Χάος φησὶ γενέσθαι

αὐτὰρ ἔπειτα

Γαί' ἐρόσπερος πάντων ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ

ἰδ' Ἔρος.

Παρμενίδης δὲ τὴν Γένεσιν λέγει

πρώτιστον μὲν Ἔρωτα θεῶν μητίσαστο πάντων.

Ἡσίοδος δὲ καὶ Ἀκουσίλειος ὁμολογεῖ. Explicatius de Acusilao testimonium est apud Damascium περὶ πρώτων ἀρχῶν c. 124 p. 383, quem locum paullo plenius quam a Muellero factum apponi necesse est, quo magis pateat, quantum in errorem implicatus sit Frickius, qui indubia ratione nodum expediuisse sibi uidebatur. Ἀκουσίλαος δὲ inquit Χάος μὲν ὑποτίθεσθαι

μοι δοκεῖ τὴν πρώτην ἀρχὴν ὡς πάντη ἄγνωστον, τὰς δὲ δύο μετὰ τὴν μίαν, Ἐρεβος μὲν τὴν ἄρρητα, τὴν δὲ θήλειαν Νύκτα, ταύτην μὲν ἀντὶ ἀπειρίας, ἐκείνην δὲ ἀντὶ πέρατος. ἐκ δὲ τούτων φησὶ μιχθέντων Αἰθέρα γενέσθαι καὶ Ἐρωτα καὶ Μῆτιν, τὰς τρεῖς ταύτας νοητὰς ὑποστάσεις, τὴν μὲν ἄκραν Αἰθέρα ποιῶν, τὴν δὲ μέσσην Ἐρωτα κατὰ τὴν φυσικὴν μεσότητα τοῦ ἔρωτος, τὴν δὲ τρίτην Μῆτιν κατ' αὐτὸν ἤδη τὸν πολυτίμητον νοῦν. παράγει δὲ ἐπὶ τούτοις ἐκ τῶν αὐτῶν καὶ ἄλλων θεῶν πολὺν ἀριθμὸν κατὰ τὴν Εὐδήμου ἱστορίαν. In his quae Acusilai quae Damascii sunt, qui diligenter dignoscit, de neoplatonissante Acusilai libro cogitare omnino non poterit. Sed de Acusilao quae traduntur non magis quam quae praecedunt de Orphicis, sequuntur de Epimenide Pherecyde Babyloniiis Magis Sidoniis Aegyptiis ad Damascium redeunt saeculi p. Ch. n. sexti scriptorem, sed ad Eudemum Rhodium nobilissimum Aristotelis sectatorem, cuius inter fragmenta totum locum suo iure rettulit Spengelius n. 117 coll. praef. p. XI sq. Accedit igitur ad Platonem testis aetate satis propinquus neque sententia ab illo discrepans ut obiter rem inspicienti uideri possit. Nam Platoni concordantem cum Hesiodo Acusilaum facere licuit, quamquam hic Ἐρωτα non sicut Hesiodus ex ipso statim Chao prodire uoluit, sed medios inter utrumque inseruit Ἐρεβος et Νύκτα: qua in re ita certe cum Hesiodo concinit, quod secundum hunc quoque (Theog. 123 sqq.)

ἐκ Χάεος δ' Ἐρεβός τε μέλαινά τε Νύξ ἐγένοντο
 Νυκτὸς δ' αὖτ' Αἰθήρ τε καὶ Ἡμέρη ἐξεγένοντο
 οὓς τέκε κωσσιμένη Ἐρέβει φιλότῃτι μεγείσα.

Studiosius sane quam uerius Phaedrus testimonium Acusilao denuntiauit: sed idem cadit in Parmenidem, cuius mentionem qui ex interpolatione profectam esse opinati sunt, eos satis iam a Stallbaumio refutatos esse uideo, qui idem etiam de uerbis τὴν Γένεσιν λέγει recte iudicasse mihi uidetur. Sed necessario tollenda sunt cum Hommelio Iahnio Hugio uerba quae post Hesiodicum locum in libris manuscriptis inepte inculcantur φησὶ μετὰ τὸ Χάος δύο τούτω γενέσθαι, Γῆν τε καὶ Ἐρωτα: quae qui seruare uoluerunt transpositis post Hesiodica Ἡσιόδῳ δὲ καὶ Ἀκουσίλειος ὁμολογῆι et ὅς articulo addito Wolfius et Schanzius pugnantem cum Eudemo

Platonem ipsi demum efficiunt. Ex Philodemi *περὶ εὐσεβείας* p. 61 Gomp. *Ἀκουσίλαος δ' ἐκ Χάους πρώτου τᾶλλα (φησί)* nihil noui discimus: scholiastae autem Theocritei ad 13, 1 *Ἀκουσίλαος Νυκτὸς καὶ Αἰθέρος (υἱὸν Ἐρωτα λέγει)* error est manifestus, quem tamen corrigendo amouere non liceat¹⁾.

Ab Eudemo maiore sane temporis interuallo distant reliqui de Acusilai libris testes Didymus Strabo Iosephus Apollodorus personatus alii saeculo altero non superiores, quo Sabinum Hadriano imperante commentariis illos illustrasse testatur Suidas. Sed illorum indicia ut partim certe ad antiquiores fontes redire probabile est²⁾, ita nihil usquam in iis reperitur, quod iustam dubitationem moueat. Nam quod ea cum Hesiodi memoria, ad quam Acusilaus ita se applicauit, ut carmina eius in prosam orationem conuertisse uideri posset teste Clemente Alexandrino Strom. VI, 2 p. 752, non saepius consentiunt quam ab ea discrepant, facillimam inde habet explicationem, quod in his potissimum causa exstitit logographi nominandi. Neque iam mirabimur notum illud Iosephi contra Apionem I, 3 testimonium *ὅσα δὲ διωρθοῦτο τὸν Ἡσίοδον Ἀκουσίλαος*: quibus quae praecedunt *ὅσα μὲν Ἑλλάνικος Ἀκουσίλαος περὶ τῶν γενεαλογιῶν διαπεφώνηκεν*, iis fidem librorum augeri potius quam imminui apparet. Restant quae in

1) Non minus quam in hac quaestione falsus est Frickius quod seriem illam regum Atticorum, qua a Cecrope ad Demophontem duodecim nomina numerantur, iam ab Acusilao constitutam esse sibi persuasit. Kirchhoffii quidem sententia ne Hellanicum quidem illam nouisse putantis Hermae u. VIII p. 184 sqq. non maiori dubitationi obnoxia est quam Brandisii de temporum graecorum antiquissimorum rationibus p. 8 sq., quem Frickius sequitur. Sed de Acusilao nihil huic colligere licuit ex Eusebii praepar. euang. X, 10, 7 p. 489 (fr. 14) *ἀπὸ Ὠγγύγον τοῦ παρ' ἐκείνοις ἀντόχθονος πιστευθέντος, ἐφ' οὗ γέγονεν ὁ μέγας καὶ πρῶτος ἐν τῇ Ἀττικῇ κατακλιναρὸς Φορωνίως Ἀργείων βασιλεύοντος, ὃς Ἀκουσίλαος ἱστορεῖ, μέχρι τῆς πρώτης ὀλυμπιάδος — ἔτη οὐνάγεται χίλια εἴκοσι ὡς καὶ τοῖς προειρημένοις οὐμφωνεῖ καὶ τοῖς ἔξῃς διεχθίηται*. In quibus Acusilai mentionem ad sola praecedentia, non ad annorum computationem referri totum locum inspicienti facile patebit. Simili interpretandi uitio laborant quae Frickius p. 6 sq. Brandisio Munychum inter Atticos reges ab Hellanico relatum esse propter fr. 71 statuenti obloquitur.

2) Strabonis eam partem, qua Acusilai mentio incitur, Apollodori commentario deberi quo is nauium catalogum illustrauit, satis probasse uidetur B. Niese n. musei Rhenani u. XXXII p. 268 sqq. nec minus credibile bibliothecae auctorem, quae cum Hesiodicis conspirant ut tamen in singulis haud paucis ab eis dissentiant, ab Acusilao petuisse ipsum, quae Roberti est sententia de Apoll. bibl. p. 69 sqq.

uita Suidae mira narrantur de patria Acusilai et de tabulis aeneis a patre eius effossis, unde ipse operis materiam hauserit. Nam ne illis *Ἀργεῖος ἀπὸ Κερκιάδος πόλεως οὔσης Αἰλίδος πλησίον* cum Ungero et Muellero confisi Argo Boeotio eum oriundum esse credamus, uetat loci Straboniani quo Argos illud memorari putatur (VIII, 2, 12 p. 404) manifesta corruptela. Contra erat profecto causa, cur in Hesiodi patria etiam Acusilaum ortum esse mallent. Sed eiusmodi fabulis huius res exornare non minus in promptu erat quam Pherecydis Syrii, quocum illi etiam hoc commune est quod et ipse in septem sapientium numerum relatus est (Diog. Laert. I, 41. Clem. Al. Strom. I, 14 p. 350). Quod si quis fabellas istas prooemio cuidam genealogiarum libris ad augendam eorum fidem praemisso insertas indidemque etiam de auctore eorum dubitationem natam esse coniecerit, ego non impediam. Quamquam genuinam operis originem etiam tum praestare licebit, ubi suspicionis causam detegere non contigerit, id quod in Xantho usu uenit.

Etenim Xanthi quoque Lydiaca iam antiquitus pro subditiuis esse habita notissimo discimus Athenaei XII p. 515 D loco *ὡς ἱστορεῖ Ξάνθος ὁ Λυδὸς ἢ ὁ τὰς εἰς αὐτὸν ἀναφερομένας ἱστορίας συγγεγραφεὶς Διονύσιος ὁ Σκυτοβραχίων ὡς Ἀρτέμων γησίην ὁ Κασσανδρεὺς ἐν τῷ περὶ ἀναγωγῆς (Ion-sius ἀναγωγῆς) βιβλίων*. Quod Artemonis iudicium quamuis Athenaeus impugnet additis his *ἀγνοῶν ὅτι Ἐφορος ὁ συγγραφεὺς μνημονεύει αὐτοῦ ὡς παλαιότερου ὄντος καὶ Ἡροδότῳ τὰς ἀφορμὰς δεδοκότος*, uerissime tamen latum esse Welckerus singulari commentatione Seebodii diario a. 1830 p. 70 sqq. inserta et repetita in opusculorum uolumine primo p. 431 sqq. ita probare studuit, ut assensum ferret C. Muelleri C. Hachtmanni, qui in dissertatione de Dionysio Mytilenaeo seu Scytobrachione a. 1865 edita noua commenta Welckerianae sententiae superstruxit¹⁾, aliorum plurimorum uel nouissima aetate, uelut E. Meyeri (Geschichte des Alterthums I p. 499 sq.)

1) Satis illa confutauit O. Sieroka in programme Lyckiano cui inscripsit Die mythographischen Quellen für Diodors drittes und viertes Buch (1878) p. 26 sqq. quamuis Welckeriani inuenti et ipse assecla, contra quem Hachtmanno plura quam debebat concessit E. Meier in Quaestionibus Argonauticis (1882) p. 5 sqq.

Busolti (Griechische Geschichte I p. 331) Heilii (l. d. p. 28). Dissensum professi sunt pauci, in quibus tamen est Gutschmidius (n. annal. philol. u. XCV p. 750. comment Gotting. a. 1885 p 233). Sed cum neque hic neque alius quisquam sententiae contrariae causas satis reddiderit, paucis quid rei sit exponere operae pretium uidetur. Atque genuinis Lydiacis non solum Ephorum usum esse sed etiam Eratosthenem, cuius memoriam seruauit Strabo I, 3, 4 p. 49 cl. XII, 8, 19 p. 579, ipse Welckerus ita concedit, ut etiam reliqua quae de Xantho ab omni suspitione libera habet Strabo XII, 8, 3 p. 572. XIII, 4, 9 p. 628. XIII, 5, 29 p. 680 (fr. 8. 4. 5) ex Eratosthene hausta esse suspicetur. Sed quae Mnaseas apud Athenaeum VIII p. 346 E ex Lydiacis refert de Atergati cum Ichthye filio a Mopso rege lacu submersis et a piscibus deuoratis (fr. 11), ea non potuisse a Xantho uero narrari Welckero tam certum esse uidebatur, ut uel hoc documento Artemonis iudicium satis confirmatum esse putaret. At repugnant temporum rationes. Nam Scytobrachionem extremo altero ante Christum natum saeculo docuisse Alexandriae a Suetonio didicimus de grammaticis c. 7, cuius testimonium qui in dubitationem uocauit Hachtmannus p. 13 sq. argumentatione ea usus est, quae refutatione non indigeat. Mnaseas autem inter Eratosthenis discipulos recensetur a Suida u. *Ἐρατοσθένης*, ut Scytobrachione aliquantum antiquiorem eum fuisse appareat: quam rem miror et Welckerum (p. 436) fugisse et qui Suidae illud indicium optime firmavit Prellerum de Mnasea Patarensi disserentem diar. antiq. stud. a. 1846 p. 674 uel opusculorum p. 313 cl. p. 685 = 326. Itaque ab illa ueteres fabulas explicandi ratione, quam Euemeri nomine designare consueuimus, Xanthum ipsum non magis abhorruisse certa iam fide constat, quam aequalem eius Hecataeum Milesium: quamquam ne huius quidem genealogias eodem nomine in suspitionem adducere dubitauerunt. Neque uero plus ualet alterum argumentum, quo Welckerus Artemonis fidem stabilire sibi uidebatur, quod Clemens Strom. I, 21 p. 398 Arctini et Leschis certamen (uel potius coloniam in Thasum insulam deductam) a Xantho in olympiadem duodeuigesimam relatum esse tradit (fr. 27). Nam quod Welckerus uerendum esse negat, ne quis olympiadem ab alio aliquo ante

Clementem computatam esse credat, id ipsum tamen perquam probabile videbitur Clementis uerba haec inspicienti *Ξάνθος δὲ ὁ Λυδὸς περὶ τὴν ὀκτωκαιδεκάτην ὀλυμπιάδα, ὡς δὲ Διονύσιος περὶ τὴν πεντεκαιδεκάτην ὀλυμπιάδα, ὡς εἶναι συμφανές τὸν Ἀρχύλοχον μετὰ τὴν εικοστὴν ἤδη γνωρίζεσθαι ὀλυμπιάδα.* In quibus Dionysium intellegendum esse Halicarnassensem cuius *περὶ χρόνων* libros etiam alibi Clemens usurpauerit, Xanthi autem mentionem hunc iam apud Dionysium repperisse, quem Lydi opere in archaeologia usum esse constat, uerissime iudicauit Muellerus III p. 396 nec dissensit Rohdus n. musei Rhenani u. XXXIII p. 195 n. 1. Restant praeter leuiore scrupulos quos urbium quaedam nomina e Lydiacis apud Stephanum Byzantium allata Welckero iniecerunt, dubitationes non ipsius Xanthi fragmentis excitatae sed iis quae in Constantini eclogis exstant excerpta ex Nicolai Damasceni historiis. Quem quamuis de Lydiis rebus plurima debere Xantho iam dudum Creuzerus ostenderit (histor. Graec. antiquiss. fragm. p. 183 sqq. 200 sqq. al., cuius copias paucis augere licuit Hachtmanno de ratione inter Xanthi *Λυδιακά* et Herodoti Lydiae historiam p. 13 sqq.), tamen ne hunc ad uerbum exscripsisse credamus, cauet fr. 28 cum Xanthi fr. 12 collatum, de quo scite post Creuzerum p. 185 sq. iudicauit Muellerus III p. 372, cui frustra contradicit Hachtmannus p. 14: quamquam hoc sane dignum quod animaduertatur Xanthi illud fragmentum eidem Athenaeo deberi, qui eius libros Artemoni adscripsit. Et quae de Croeso in rogo constituto habet Nicolaus, ea nequaquam Xanthi esse Fr. Schubert historiae regum Lydiorum p. 120 sqq. eo probauit¹⁾, quod

1) Ne quis rem ita expediat, ut Xanthum in Lydorum rebus narrandis non ultra Gygis tempus descendisse suspicetur, illud cauet, quod de Gygis rebus altero de quattuor libris exposuisse Xanthum ex fr. 17 probabiliter collegit Muellerus III p. 384 n. 55. Ceterum quod W. Mure, cuius prudentem de Xanthi Lydiacis disputationem (critical history of the language and literature of ancient Greece III p. 535 sqq.) perscriptis demum meis inspexi, Nicolai fr. 71 non posse a Xantho, ut Creuzer et Coraes uoluerunt, petatum esse monuit, quoniam illic Mysia Thracum dicatur regio, Xanthus autem Mysorum genus a Lydis deduxerit, idem iam Muellerus III p. 413 sq. obseruauit, sed cum Welckeri sententia conciliare ita conatur, ut alium Nicolaus in Lydorum rebus quarto sexto septimo libris enarrandis secutus esse auctorem statuatur, alium in illo fragmento, quod Constantini codices duodeuigesimo, ipse octauo libro tribuit.

haud pauca ad uerbum conspirant cum Herodoteis, quo scilicet argumento praeter cetera nituntur, qui Xanthi libros ab Herodoto in usum uocatos esse sibi persuadent. Itaque etiam narrationem eam quae est de Magnete poeta belli inter Gygen et Magnetas commissi auctore (fr. 62) a Nicolao ex Xantho haustam, sed suis ornamentis auctam esse probabile est. Longe uero uberiolem Xanthi doctrinam exhibet Nicolaus in fragmento illo magni pretii de regibus Heraclidis, quod cum anno demum h. s. duodequingentesimo in lucem emissum sit, Welckero ne tum quidem innotuit, cum iteratis curis commentationem suam ederet. Ex quo etiam illud didicimus iniuria mirabilem Plinii (h. n. VII, 38, 126. XXXV, 8, 55) de Bularchi pictura a Candaule rege auro repensa notitiam a Welckero ad Xanthum esse relatam, quippe qui pro Candaule nominet Sadyatten: id quod iam Muellerum III p. 396 monuisse uideo. Quae cum ita sint, ne Menippum quidem ueras Xanthi historias in breue coegisse (Diog. Laert. VI, 101) est cur negemus.

De chronicis Hippyis Rhegini (nam hac nominis forma etiam post Sittlium uti tuto licebit) paucis defungar: quae U. de Wilamowitz Hermae u. XVIII p. 442 sqq. tertio a Chr. n. saeculo aut orta esse aut nouitiis additamentis adulterata probatum iuit. Sed illud argumentum, quo solo res conficeretur, a lapide Epidaurio cum fragmento 8 collato repetitum futille esse mox in eadem ephemeride XXI p. 468 sq. Zacherus ostendit.

Difficillima omnium de Hecataei periodo est quaestio, quam ne is quidem qui nuperrime geographiae apud Graecos historiam enarrare coepit diiudicare ausus est (H. Berger, Geschichte der wissenschaftlichen Erdkunde bei den Griechen I p. 7). Mihi cum omnem controuersiam retractare per huius opellae rationes non liceat, illud dixisse satis habendum sententiam eam a nullo dum confutatam uideri, quam H. Hollander in dissertatione Bonnensi de Hecataei Milesii descriptione terrae a. 1861 edita probauit, sola Aegyptiaca ab Hecataeo non posse scripta esse¹⁾, reliqua

1) Ad Aegyptiaca posses referre Agathemeri I, 1 p. 471 uerba *Ααμάουτος ὁ Σιγαιεύς τὰ πλείοτα ἐκ τῶν Ἑκαταίου μεταγράνας περίπλουν ἔγραψε*, nisi collato Porphyrii apud Euseb. praep. evang. X, 3 p. 466 B loco errore potius Hecataei nomen pro Hellanici esse positum uideretur.

cur ab eo abiudicentur, causam esse nullam. Nouissimus quidem Nissenus in libro egregio quem de Italia scripsit I p. 7 iis accessit, qui quæ ex periodo adferuntur, ab Hecataei temporibus aliena esse iudicauerunt. Sed quod multitudinem locorum miratur, quos ex occidentalibus Europæ partibus ab Hecataeo memoratos esse Stephanus Byzantius tradit, non debet opinor eam cum unius Herodoti parciore sane memoria conferre, quo uel Herodorum ei supparem in mythologico opere plura de Hispaniæ gentibus exposuisse forte fortuna comperimus: nec nimis exilem illarum regionum notitiam homini πολυπλανεῖ suppetuisse consentaneum est, per quas iam sexto a. Chr. n. saeculo Massaliotarum colonias dispersas fuisse ueri est simillimum. De Italia autem quæ posteriorem aetatem prodere uiro doctissimo uidebantur, Capua urbs et Capriæ insula ad Italiam relatae nihil probant propterea quod *Καπρία πόλις Ἰταλίας* et *Καπρῆ νῆσος Ἰταλίας* lemmatis potuisse Hecataei auctoritatem apponi, quantumuis is ipse Italiae nomine usus non esset, similia Herodoti Thucydidis Polybii exempla demonstrant collecta ab Hollandro p. 11 et B. Niese de Stephani Byzantii auctoribus p. 47 sq. Indidem etiam ipsum Capuæ nomen explicatum haberet, si modo Hecataei tempore id inferius esse constaret Liuii III, 37 testimonio, cui tamen alia apud Festum u. Capua et Seruium ad Aen. X, 415 opponuntur: nam Catoni urbem annis demum circiter ducentis sexaginta antequam a Romanis caperetur conditam tradenti, siquidem fides est Uelleio I, 7, 2, ne ipsum quidem se credere Nissenus p. 500 indicauit. Adriæ autem nomine ut et oppidum et sinum et fluuium ab Hecataeo dictos esse ex Stephani uerbis *Ἀδρία πόλις καὶ παρ' αὐτὴν κόλπος Ἀδρίας καὶ ποταμὸς ὁμοίως ὡς Ἐκαταῖος* concludere liceat, et sinum Adriaticum iam Phocaenis innotuisse testatur Herodotus I, 163 et oppidi incolas Aeschylus nouit Heliadum fr. 68 N. De gallinarum autem et pecorum in illis regionibus fecunditate quæ addit Stephanus omnia esse Hecataei non debet Nissenus credere Muellero uel potius Klauseno, cuius hic ubique etiam uerba exscripsit: nam ex Aristotelis qui fertur *περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων* c. 128 deriuata esse dudum adnotauit Meinekius. Itaque nihil dum uideo cur non liceat acquiescere in Eratosthenis iudicio, quod acceptum

referimus Straboni I, 1, 11 p. 7 τὸν μὲν οὖν (Ἀναξίμανδρον) ἐκδοῦναι πρῶτον γεωγραφικὸν πίνακα, τὸν δὲ Ἑκαταῖον καταλιπεῖν γράμμα¹⁾ πιστούμενον ἐκείνον εἶναι ἐκ τῆς ἄλλης αὐτοῦ γραφῆς. Quod si certa esset opinio, quae mihi quoque perplacet, ex ipso dicendi genere effecisse Eratosthenem periodum esse non alius atque genealogiarum libros auctoris, nouum existeret eorum sententiae impedimentum, qui illam qualis Alexandrinorum aetate ferebatur aut totam falsarii fuisse aut aliena manu ita interpolatam, ut sui dissimilis euaderet. Cobetus tamen dictionis illa congruentia ita abusus est, ut audacter inuerso Eratosthenis iudicio genealogias et quas male ab his discreuit historias *ψευδευγράφους* esse contenderet Mnemosynae n. s. u. XI p. 1 sqq. Cuius a sententia non multum discrepuit C. Sittl in historia litterarum Graecarum I p. 349, qui fabularum explicationes eiusmodi qualis est de Cerbero serpente Taenario propter uenenum letale Orci cane cognominato (fr. 346) ab Hecataei aetate abhorrere putabat. Quod contra erunt nisi fallor quibus potius id ipsum antiquitatis fidem praestare uideatur, quod idem scriptor aliis fabulis talem explicandi rationem adhibet (cf. etiam fr. 349 et 357), aliis satis credulum se praebet (fr. 337). Herodoti uero locus VI, 137 ut unum opus ab Hecataeo scriptum esse euincat, tantum abest, ut non possit nisi ad genealogias referri.

III.

Pherecydem genealogum fuisse Atheniensem grauissimus auctor fidem facit Eratosthenes apud Diog. Laert. I, 119 nec discrepant ceteri testes quotquot patriam eius commemorant. Recentiores tamen plerique omnes Lero eum oriundum fuisse sibi persuaserunt propter Suidae glossas hasce:

Φερεκύδης Ἀθηναῖος, πρεσβύτερος τοῦ Σοφίου ὃν λόγος τὰ Ὀρθέως ἀναγγεῖν ἔγραψεν Ἀντόχθους (ἔστι δὲ περὶ ἀρχαιολογίας τῆς Ἀττικῆς) ἐν βιβλίῳ ἑ,

1) Ex ipsa hac oppositione Eratostheni tabulam Hecataei geographicam non innotuisse collegeris quam posteriores memorant Agathemerus I, 1 p. 471. Schol. et Eustath. ad Dionys. perieg. p. 428. 208 M. Quare ne Herodoti quidem III, 6 notam ad Hecataeum potissimum spectare tam certum uidetur quam uulgo arbitrantur. Sittlio autem l. infra i. cur Strabonis locus de corruptela suspectus sit ego plane non assequor.

παλαιότητες δι' ἐπῶν. Πορφύριος δὲ τοῦ προτέρου οὐδένα πρεσβύτερον δέχεται, αἰεὶ ἐκείνον μόνον ἡγείται ἀρχηγὸν συγγραφεῖς.

Φερεκύδης Λέριος ἱστορικὸς γεγονὸς πρὸ ὀλίγου τῆς οἰ' ὀλυμπιάδος, περὶ Λέριου, περὶ Ἰαγυγενείας, περὶ τῶν Λιονύσου ἑορτῶν καὶ ἄλλα.

Nimirum eundem fuisse Lerium et Atheniensem iam Vossius de historicis Graecis p. 25 W. hoc argumento euincere sibi uisus est, quod Eratosthenes Strabo X, 5, 8 p 487 ceteri unum modo nouerint Pherecydem historicum: idemque Muellerus I p. XXXVI eo confirmari putabat, quod Eusebius olympiade 81 Pherecydem historicum floruisse tradit, eadem scilicet aetate, quam Lerio tribuit Suidas. Dubitationem quandam primus mouit Rohdus noui musei Rhenani u. XXXIII p. 210 sq., quod libri quos Lerium scripsisse Suidas perhibet, posteriori potius aetati conuenire uiderentur. Mihi ut tertium praeter theologum et genealogum Pherecydem fuisse existimem praeter cetera persuadet Clementis Alexandrini locus Strom. V, 8 p. 671 sq. (fr. 113) *πρὸς δὲ καὶ τῶν ἄλλων βαρβάρων ὅσοι φιλοσοφίας ὠρέχθησαν τὸ συμ-ὀλικὸν εἶδος ἐξήλωσαν, φασὶ γοῦν καὶ Ἰδανθύραν τὸν Σκυθῶν βασιλέα, ὡς ἱστορεῖ Φερεκύδης ὁ Σύριος, Δαρείῳ διαβάντι τὸν Ἰστρον πόλεμον ἀπειλοῦντα πέμψαι σύμβολον μὲν βάρβαρον ὄρνιθα οἰσίων ἄροτρον.* Sequitur iam narratio similis Herodoteae illi III, 131 nisi quod falsa signorum explicatio tribuitur Orontopagae chiliarcho, uera Xiphodrae iisque etiam aratri rationem habendam fuisse patet. Finem faciunt haec: *Ἀνάχαρσιν τε τὸν Σκυθῆν φησὶ καὶ αὐτὸν κοιμώμενον κατέχειν τῇ μὲν λαίᾳ τὰ αἰδοῖα, τῇ δεξιᾳ δὲ τὸ στόμα, ἀνιπτόμενον δεῖν μὲν ἀμφόιν, μεῖζον δὲ εἶναι γλώττης κρατεῖν ἢ ἰδονίς.* In promptu est pro φησὶ reponere φασί: quamquam ne sic quidem liceret de Atheniensi cogitare, quem uel in stirpibus heroum persequendis semel tantum ad tempora suis propiora descendisse uideamus (fr. 20). At potuit profecto posterioris aetatis scriptor utramque narrationem similiter coniungere atque grammaticus is quem sequitur Strabo VII, 3, 8 p. 301 Anacharsidis mentionem cum Idanthyrsi regis sociauit. Quod cum facile sit apud Clementem cum Sylburgio Vossio Wesselingio pro ὁ Σύριος rescribere ὁ Λέριος, maluerim hos sequi quam ipsius scriptoris errorem statuere, qualem sane commisisse uidentur Macrobianorum auctor c. 22 p. 224 et Tzetzes exeg. in Il. p. 38. Eundem quem

apud Clementem intellego Pherecydem in uita Hippocratis p. 449, 4 W. memoratum *μνημονεύει δὲ τῆς γενεαλογίας αὐτοῦ Ἐρατοσθένους καὶ Φερεκύδης καὶ Ἀπολλόδοτος καὶ Ἄρειος ὁ Ταρσεύς*, quem non posse genealogum esse iam Vossius p. 483 sq. uidit, sed Eratosthene inferiorem fuisse probabiliter inde collegit, quod et apud biographum huic subiungatur et hic ipse duos tantum nouerit Pherecydas Syrium et Atheniensem. At de huius aetate quae habet Eusebius, non est quo erroris conuincere possimus. Solet enim eius memoria cum antiquorum testium Hesiodi Acusilai Hellanici aliorum auctoritate coniungi et quod potius est Ionica dialecto eum usum esse fragmenta tam luculenter probant, ut mireris Dionysium Halicarnassensem l. p. 8 d. scripsisse siquidem de Pherecyde scripsit, quae probabilis est Bergkii suspicio hist. litt. Graec. II p. 396, *οἱ τὴν ἀρχαίαν Ἀτθίδα προελάμβανον μικρὰς τινὰς ἔχουσαν διαφορὰς πρὸς τὴν Ἰάδα*. Atheniensi enim logographo licuit superiorum etiam dialectum sequi, siquidem non post medium quintum a. Ch. saeculum scripsit, ut ne hanc quidem ob causam Lero illum ortum putare necesse sit. Et Atheniensium laudibus fauentem maxime refert fragmentum illud 15, quo Telamon amicus non frater Pelei, sed Actaei et Glaucae filius fuisse perhibetur, ne uidelicet ab Aeacidis Aeginetis genus ducat. In genealogum igitur optime conuenire uideri potest, quod de Atheniensi tradit Suidas *ἔγραψεν Ἀυτόχθονας (ἔστι δὲ περὶ τῆς ἀρχαιολογίας τῆς Ἀττικῆς) ἐν βιβλίοις 1*: quamobrem genealogiis etiam Autochthonum nomen impositum uulgo existimant. At pauca eorum fragmentis de rebus Atticis exponi iam Sturzius p. 70 mirabatur atque aliud profecto monstrat unicum quod ex Autochthonibus adfertur fragmentum in Etymologico magno u. *βοηδρομιών*: quod Sylburgio a genealogo ita alienum esse uidebatur, ut Pherecratis nomen reponere mallet, nec multum abfuit quin et Sturzio (p. 61 sqq.) persuaderet et Muellero (p. 99 coll. p. XXXVI n. 3). Sed geminum nunc accessit ex scholiis Aristideis fragmentum 1 a, quod cum ne ipsum quidem genealogi posse esse perspexisset Muellerus, Antiocho potius tribuendum esse suspicabatur, cuius mentio cum Pherecydis coniungitur¹⁾: sociata autem

1) Huius fragmenti si memor fuisset Hillerus Hermae u. XXI p. 133, non puto oblocuturum fuisse Muellero Antiochum fr. 101 citatum Syracusanum esse neganti.

utriusque memoria et argumenti similitudo etiam tertium ad eundem auctorem reuocari iubet fragmentum 101 in iisdem scholiis seruatum. Corruptelas quibus hoc etiam magis quam illud laborat nihil moror: nam lubricum est eas corrigere ante meliores scholiorum codices collatos, ex quibus quanta disci possint, felici Wilamowitzius docuit inuento. Neque obscuram *βοηδρόμιος* epitheti originationem anquirere operae pretium uideatur mirum illud *Διώνυσος* et *Ίσις* nominum ueriloquium spectanti: *λέγοντες καὶ διὰ τοῦτο κεκλήσθαι Διώνυσον ὡς ἐκ Λιὸς ἐς νύσας ἕλονται · νύσας γὰρ φησὶν (I φασ ν) ἐκάλοιν τὰ δένδρα · εἶτα ἐπεξίασι φυσικώτερον τῷ λόγῳ λέγοντες Ίσις μειωνομάσθαι τὴν γῆν ἀπὸ τῆς περὶ τὴν θέσιν τὴν κατὰ μέσον ἰσότητος* (fr. 1 a). Talia igitur a *Τέως* nominis originatione fr. 112 prodita satis diuersa in seriorem Autochthonum auctorem bene conueniant, quem cur non credamus esse Lerium, causam uideo nullam: quae ratio ipsa etiam simplicitate nisi fallor praestat Gutschmidii sententiae, qui apud Flachium l. d. p. 223 Atheniensem et Lerium eundem esse obtinet, ut tamen et Autochthonas et quae Suidas Lerio tribuit praeter libellum *περὶ Λέρον* ad Atheniensem iuniorem referat de rebus sacris Atticorum scriptorem. Superest ut de theogonia uideamus semel in scholiis Apollonianis de Typhois exitu allata, quam ab Atheniensis primo libro non esse diuersam Sturzio p. 154 ac Muellero eo minus aduersor, quoniam in multitudine locorum Pherecydis a scholiis illis seruatorum unum Syrii esse parum profecto est credibile. Sed non debebant Muellerus et Gutschmidius procliuem sane Suidae errorem imitantes cum Atheniensis libro confundere *θεολογίαν*, quam excitat Apollonius de pronomine p. 82 Bk. s. 65, 15 Sch. *καὶ Φερεκύνδης ἐν τῇ θεολογίᾳ καὶ ἐτι Δημόκριτος — συνεχέστερον γράωνται τῇ ἐμεῦ καὶ ἐτι τῇ ἐμέο*: quocum iungendum alterum eiusdem testimonium de Democrito Pherecyde Hecataeo sinceræ Iadis auctoribus p. 118 s. 93, 2. At neque hoc nomine potuit Atheniensis scriptor laudari et *θεολογίαν* Clemens Strom. V, 8 p. 676 apertis uerbis Syrio uindicat, quem etiam ab aliis *θεολόγων* nuncupatum esse loci a Sturzio p. 28 congesti demonstrant.

Restat ut officio sollemni publice renuntiemus doctores philosophiae artiumque liberalium magistros, qui rectore magnifico FERDINANDO ZIRKEL inde a primo die mensis Novembris anni MDCCCLXXXV usque ad diem ultimum mensis Octobris anni MDCCCLXXXVI creati sunt.

Honoris causa philosophiae doctor et artium liberalium magister rite creatus et renuntiatus est die XXII. mensis Decembris anni MDCCCLXXXV

RICARDUS IMMANUEL RICHTER,
gymnasii regii Lipsiensis rector.

Semisaeculares suos honores ordo philosophorum gratulatus est viris clarissimis atque optime meritis:

die VIII. mensis Martii anni MDCCCLXXXVI

HERMANNO BONITZ,

regi Borussorum a consiliis regiminis intimis superioribus, academiarum Vindobonensis ac Berolinensis socio;

die IX. mensis Iunii anni MDCCCLXXXVI

CHRISTOPHORO FRIDERICO DE WALTHER,

imperatori Russiarum a consiliis intimis, bibliothecae Petropolitanae parti olim praefecto

Sequuntur nomina eorum qui rogatu suo explorata probataque dignitate doctores philosophiae et artium liberalium magistri creati sunt, secundum tempus creationis enumerata, adiectis titulis dissertationum inauguralium quibus ordini philosophorum doctrinam suam probaverunt.

Anno MDCCCLXXXV.

1. die 3. mensis Novembris THEODORUS SIEBS, Bremensis, tradita dissertatione admodum laudabili quae inscribitur: „Der Vocalismus der Stamm-

- silben in der altfriesischen Sprache“ et examine summa cum laude superato die 12. mensis Iunii 1885.
2. die 4. mensis Novembris AUGUSTUS AEMILIUS KOERNER, Lengelfeldensis, tradita dissertatione admodum laudabili quae inscribitur: „De epistulis a Cicerone post reditum usque ad finem anni a. u. c. 700 datis quaestiones chronologicae“ et examine cum laude superato die 21. mensis Maii 1885.
  3. die 6. mensis Novembris CONRADUS RUEGER, Brandisiensis, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Prolegomena in Demosthenis quae fertur orationem adversus Olympiodorum“ et examine magna cum laude superato die 6. mensis Augusti 1885.
  4. die 9. mensis Novembris AEMILIUS KRAEUSEL, Carlottaburgensis, tradita dissertatione admodum laudabili quae inscribitur: „Die natürlichen Stickstoffquellen und deren wirthschaftliche Ausnutzung“ et examine rite superato die 29. mensis Iulii 1885.
  5. die 11. mensis Novembris GUILIELMUS EPSTEIN, Lipsiensis, tradita dissertatione admodum laudabili quae inscribitur: „Ueber die Condensation von Zimmtaldehyd mit Acetessigäther und Ammoniak“ et examine magna cum laude superato die 17. mensis Iulii 1885.
  6. die 17. mensis Novembris LJUBOMIR NEDICH, Belgradensis, tradita dissertatione admodum laudabili quae inscribitur: „Die Lehre von der Quantification des Prädicats in der neueren englischen Logik“ et examine cum laude superato die 16. mensis Iulii 1885.
  7. die 17. mensis Novembris GUSTAVUS OSCAR BERGER, Torgaviensis, tradita dissertatione admodum laudabili quae inscribitur: „Ueber den Einfluss der Reizstärke auf die Dauer einfacher psychischer Vorgänge mit besonderer Rücksicht auf Lichtreize“ et examine cum laude superato die 16. mensis Martii 1885.
  8. die 19. mensis Novembris CAROLUS IULIUS VOGEL, Penigiensis, tradita dissertatione admodum laudabili quae inscribitur: „Ueber Scenen Euripideischer Tragödien in griechischen Vasengemälden, erster Theil“ et examine cum laude superato die 11. mensis Iunii 1885.
  9. die 21. mensis Novembris IOANNES GEORGIUS SCHOENHERR, Zittaviensis, tradita dissertatione admodum laudabili quae inscribitur: „Jorge de Montemayor und sein Schäferroman die „Siete Libros de la Diana““ et examine magna cum laude superato die 7. mensis Martii 1885.
  10. die 23. mensis Novembris FRANCISCUS ENGELMANN, Saxo e vico Pappendorf, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Ueber die Einwirkung der Homologen des Acetaldehydes und Ammoniak auf Acetessigäther (resp. Benzoylessigäther)“ et examine magna cum laude superato die 24. mensis Iulii 1885.

11. die 24. mensis Novembris GUILIELMUS FRIDERICUS VOGEL, Magdeburgensis, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Erzbischof Ludolf von Magdeburg (1192—1205)“ et examine cum laude superato die 21. mensis Iulii 1885.
12. die 25. mensis Novembris CAROLUS AUGUSTUS FUERCHTEGOTT KNABE, Buendorfiensis, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Die Formen des indirecten Beweises mit besonderer Rücksicht auf ihre Anwendung in der Mathematik“ et examine cum laude superato die 22. mensis Iunii 1885.
13. die 26. mensis Novembris CHRISTIANUS AUGUSTUS KLEEBERG, Muehlhusanus, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Die Markstrahlen der Coniferen“ et examine summa cum laude superato die 9. mensis Iunii 1885.
14. die 26. mensis Novembris ERNESTUS GUILIELMUS FIEDLER, Chemnitzensis, tradita dissertatione admodum laudabili quae inscribitur: „Ueber eine besondere Classe irrationaler Modulargleichungen der elliptischen Functionen“ et examine cum laude superato die 25. mensis Iunii 1885.
15. die 22. mensis Novembris MARCUS OLITZKI, Olitensis, tradita dissertatione admodum laudabili quae inscribitur: „Paulus Iosephus und die Halacha“ et examine cum laude superato die 22. mensis Decembris 1884.
16. die 28. mensis Novembris PAULUS BAHR, Cossalinensis, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Studien zur nordalbingischen Geschichte im zwölften Jahrhundert“ et examine cum laude superato die 23. mensis Octobris 1885.
17. die 28. mensis Novembris FRIDERICUS RISCH, e Bavariae vico Gaugrehweiler, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Commentar des Izz-ed-din Abu Abd-ullah über die Kunstausdrücke der Traditionswissenschaft nebst Erläuterungen“ et examine summa cum laude superato die 14. mensis Novembris 1884.
18. die 30. mensis Novembris FRIDERICUS DAVIDS, Kritzowiensis, tradita dissertatione idonea quae inscribitur: „Ueber Form und Sprache der Gedichte Thibauts IV von Champagne“ et examine rite superato die 10. mensis Augusti 1885.
19. die 2. mensis Decembris CAROLUS SPANNAGEL, Barmensis, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Zur Geschichte des deutschen Heerwesens vom Beginn des zehnten bis zum Ausgang des zwölften Jahrhunderts“ et examine magna cum laude superato die 5. mensis Augusti 1885.
20. die 2. mensis Decembris AUGUSTUS ARTHUR SCHNEIDER, Lipsiensis, tradita dissertatione admodum laudabili quae inscribitur: „Der troische Sagenkreis in der ältesten griechischen Kunst, erster Theil“ et examine magna cum laude superato die 1. mensis Iunii 1885.

21. die 2. mensis Decembris FRANCISCUS GUMPERT, Rossweiniensis, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Zur Kenntniss des isocyan-sauren Phenyls“ et examine cum laude superato die 4. mensis Augusti 1885
22. die 3. mensis Decembris ARTHUR RICARDUS DIEBLER, Saxo e vico Niederbobritzsch, tradita dissertatione idonea quae inscribitur: „Henrisone's Fabeldichtungen“ et examine cum laude superato die 16. mensis Maii 1885.
23. die 10. mensis Decembris BERNHARDUS HUBERT, Dresdensis, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „De arbitris Atticis et privatis et publicis“ et examine magna cum laude superato die 6. mensis Augusti 1885.
24. die 12. mensis Decembris HENRICUS WIESCHHOELTER, Liesbornensis, tradita dissertatione idonea quae inscribitur: „De M. Caelio Rufo oratore“ et examine rite superato die 10. mensis Iulii 1885.
25. die 12. mensis Decembris ROBERTUS ALBINUS DORSCH, Geilsdorfiensis, tradita dissertatione admodum laudabili quae inscribitur: „Ueber die Halogenderivate der Isatosäure“ et examine cum laude superato die 27. mensis Octobris 1885.
26. die 14. mensis Decembris IOANNES HENRICUS OTTO IMMISCH, Warthensis, tradita dissertatione egregia quae inscribitur: „De glossis lexici Hesychiani italicis“ et examine summa cum laude superato die 1. mensis Augusti 1885.
27. die 15. mensis Decembris ADOLFUS MAHLERT, Halberstadensis, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Beiträge zur Kenntniss der Anatomie der Laubblätter der Coniferen mit besonderer Berücksichtigung des Spaltöffnungsapparates“ et examine summa cum laude superato die 28. mensis Februarii 1885.
28. die 16. mensis Decembris HERMANNUS WOLDEMARUS LIPPERT, Dresdensis, tradita dissertatione admodum laudabili quae inscribitur: „Geschichte des westfränkischen Reiches unter König Rudolf“ et examine magna cum laude superato die 9. mensis Octobris 1885.
29. die 18. mensis Decembris HENRICUS GUSTAVUS ROSENHAGEN, Dresdensis, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Zur Geschichte der Reichsheerfahrt von Heinrich VI bis Rudolf von Habsburg“ et examine cum laude superato die 27. Iulii 1885.
30. die 19. mensis Decembris FRIDERICUS GULELMUS LORENZ, Saxo e vico Niederoderwitz, tradita dissertatione idonea quae inscribitur: „Der Stil in Maistre Wace's Roman de Rou“ et examine cum laude superato die 18. mensis Maii 1885.
31. die 21. mensis Decembris HENRICUS AEMILIUS RITTERLING, Lipsiensis, tradita dissertatione admodum laudabili quae inscribitur: „De legione

- Romanorum X. gemina“ et examine magna cum laude superato die 17. mensis Octobris 1885.
32. die 22. mensis Decembris OTTO FRIDERICUS GUENTHER, Saxo e pago Connewitz, tradita dissertatione idonea quae inscribitur: „Plautuserneuerungen in der deutschen Litteratur des 15. bis 17. Jahrhunderts und ihre Verfasser“ et examine magna cum laude superato die 22. mensis Maii 1885.
33. die 25. mensis Decembris THEODORUS WOHLFAHRT, Wireeburgensis, tradita dissertatione admodum laudabili quae inscribitur: „Die Syntax des Verbums in Aelfric's Uebersetzung der Heptateuch und des Buches Hiob“ et examine cum laude superato die 11. mensis Iulii 1885.
34. die 26. mensis Decembris CAROLUS GODOFREDUS ZEDLER, Vegesacensis, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „De memoriae damnatione quae dicitur“ et examine cum laude superato die 24. mensis Octobris 1885.
35. die 28. mensis Decembris SEBASTIANUS IULIUS ELTER, Lohmarenensis, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Luther und der Wormser Reichstag (1521)“ et examine rite superato die 11. mensis Augusti 1885.
36. die 28. mensis Decembris OTTO ALFREDUS NEUMANN, Saxo e vico Nieder - Leutersdorf, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Ueber das Leben und die Gedichte des Minnesingers Steinmar“ et examine cum laude superato die 8. mensis Decembris 1885.
37. die 29. mensis Decembris DAVID SELVER, Polonus e vico Chajova, tradita dissertatione admodum laudabili quae inscribitur: „Der Entwicklungsgang der Leibniz'schen Monadenlehre bis 1695“ et examine magna cum laude superato die 28. mensis Octobris 1885.
38. die 31. mensis Decembris CAROLUS FRIDERICUS REICHE, Dresdensis, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Ueber anatomische Veränderungen, welche in den Perianthkreisen der Blüten während der Entwicklung der Frucht vor sich gehen“ et examine summa cum laude superato die 2. mensis Martii 1885.

Anno MDCCCLXXXVI.

39. die 8. mensis Ianuarii FRIDERICUS GUILIELMUS SCHWARZE, Harburgensis, tradita dissertatione admodum laudabili quae inscribitur: „Die postembryonale Entwicklung der Trematoden“ et examine summa cum laude superato die 4. mensis Augusti 1885.
40. die 9. mensis Ianuarii PAULUS FELIX ASCHROTT, iuris utriusque doctor, Casselanus, tradito libro admodum laudabili qui inscribitur: Das englische Armenwesen in seiner historischen Entwicklung und in seiner

- heutigen Gestalt“ cum luculentum eruditionis iudicii doctrinae testimonium dederit sine examine.
41. die 18. mensis Ianuarii CAROLUS EMANUELIS ROBERTUS FRICKE, Helmstadiensis, tradita dissertatione admodum laudabili quae inscribitur: „Ueber Systeme elliptischer Modulfunctionen von niederer Stufenzahl“ et examine pro facultate mathematicam et physicam in omnibus gymnasiolorum classibus docendi magna cum laude superato.
  42. die 19. mensis Ianuarii ALEXANDER HUGO SCHILLING, Saalfeldensis, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „König Aelfred's angelsächsische Bearbeitung der Weltgeschichte des Orosius“ et examine cum laude superato die 31. mensis Iulii 1885.
  43. die 21. mensis Ianuarii ULRICUS ENNO TAMMEN, Nessmersieliensis, tradita dissertatione idonea quae inscribitur: „Kaiser Friedrich II. und Papst Innocenz IV. in den Jahren 1243—1245“ et examine cum laude superato die 21. mensis Iulii 1885.
  44. die 22. mensis Ianuarii IOANNES GODOFREDUS MERKEL, Lipsiensis, tradita dissertatione idonea quae inscribitur: „Betrachtungen über die deutsche Tonkunst im achtzehnten Jahrhundert“ et examine cum laude superato die 6. mensis Iulii 1885.
  45. die 23. mensis Ianuarii LUDOVICUS EUGENIUS HERMANN, Dresdensis, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Prolegomena zur Geschichte Sauls“ et examine cum laude superato die 19. mensis Octobris 1885.
  46. die 23. mensis Ianuarii PAULUS AEMILIUS SAUERSTEIN, Bornensis, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Ueber Lydgate's Aesop-übersetzung“ et examine cum laude superato die 3. mensis Februarii 1885.
  47. die 26. mensis Ianuarii OTTO ADOLFUS IOSEPHUS GERLACH, Angerburgensis, tradita dissertatione admodum laudabili quae inscribitur: „Der Fleischkonsum Leipzigs nach amtlichen Quellen zusammengestellt“ et examine summa cum laude superato die 28. mensis Iulii 1885.
  48. die 29. mensis Ianuarii ERDMANNUS BRUNO AEMILIUS KNAPPE, Saxoborussus e vico Gerbisdorf, tradita dissertatione admodum laudabili quae inscribitur: „Das Bidder'sche Organ. Ein Beitrag zur Kenntniss der Anatomie, Histologie und Entwicklungsgeschichte der Geschlechtswerkzeuge einiger Amphibien, besonders der einheimischen Bufoniden“ et examine cum laude superato die 6. mensis Augusti 1885.
  49. die 31. mensis Ianuarii FERDINANDUS CAROLUS RUDOLPHUS BOEGER, ex oppido Burgsteinfurt, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Ueber Büschel und Netze in ebenen Polarsystemen zweiter Ordnung“ et examine cum laude superato die 1. mensis Augusti 1885.

50. die 9. mensis Februarii BERNARDUS ZIMMELS, Bialensis, tradita dissertatione admodum laudabili quae inscribitur: „Leo Hebraeus, ein jüdischer Philosoph der Renaissance; sein Leben, seine Werke und seine Lehren“ et examine cum laude superato die 9. mensis Martii 1885.
51. die 13. mensis Februarii IOSEPHUS RIEHEMANN, Osnabrugensis, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „De litis instrumentis quae extant in Demosthenis quae fertur oratione adversus Neaeram“ et examine magna cum laude superato die 12. mensis Novembris 1885.
52. die 15. mensis Februarii CAROLUS DE ARNHARD, Monacensis, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „መጽሐፈ ጥምቀት: Liturgie zum Tauffeste der äthiopischen Kirche“ cum luculentum eruditionis iudicii doctrinae testimonium dederit sine examine.
53. die 18. mensis Februarii THEODORUS EWALDUS MEINERICH, e vico Altenessen, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Sprachliche Untersuchungen zu Christian Wierstraats Chronik der Stadt Neuss“ et examine magna cum laude superato die 3. mensis Augusti 1883.
54. die 1. mensis Martii PAULUS ADOLFUS STARKE, Lipsiensis, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Die Messung von Schallstärken“ et examine cum laude superato die 16. mensis Martii 1885.
55. die 10. mensis Martii ALFREDUS FRANCISCUS ROBERTUS ODIN, Curlandiensis e vico Dubena, tradita dissertatione egregia quae inscribitur: „Phonologie des Patois du Canton de Vaud“ et examine cum laude superato die 16. mensis Octobris 1885.
56. die 12. mensis Martii ARNOLDUS ERICUS BERGER, Ratiboriensis, tradita dissertatione admodum laudabili quae inscribitur: „Die Oswaldlegende in der deutschen Litteratur“ et examine cum laude superato die 23. mensis Iulii 1885.
57. die 12. mensis Martii ERNESTUS DE COCHENHAUSEN, Casselensis, tradita dissertatione admodum laudabili quae inscribitur: „Die Reinigung des Wassers mit Berücksichtigung seiner Verwendung in der Textilindustrie, nebst Beiträgen zur technischen Wasseranalyse“ et examine cum laude superato die 22. mensis Octobris 1885.
58. die 20. mensis Martii IULIUS CAESAR MORGENTHAU, Mannhemiensis, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Ueber den Zusammenhang der Bilder auf griechischen Vasen“ et examine cum laude superato die 26. mensis Februarii 1886.
59. die 21. mensis Martii IOANNES MAXIMILIANUS BRUECKNER, Harthaviensis, tradita dissertatione admodum laudabili quae inscribitur: „Ueber eine besondere Art der konformen Abbildung einer Ebene auf eine andere“ et examine pro facultate mathematicam et physicam in omnibus gymnasiorum classibus docendi magna cum laude superato.

60. die 23. mensis Martii CONRADUS MUELLER, Vratislaviensis, tradito libello laudabili qui inscribitur: „Beiträge zum Leben und Dichten Caspers von Lohenstein“ et examine magna cum laude superato die 11. mensis Martii 1886.
61. die 1. mensis Aprilis GEORGIUS HOLLEY GILBERT, Americanus ex oppido Cavendish civitatis Vermont, tradita dissertatione egregia quae inscribitur: „The book of Job as poesy“ et examine cum laude superato die 5. mensis Iunii 1885.
62. die 6. mensis Aprilis IACOBUS McKEEN CATTELL, Americanus ex oppido Pennsylvanico Easton, tradita dissertatione admodum laudabili quae inscribitur: „Psychometrische Untersuchungen“ et examine cum laude superato die 1. mensis Martii 1886.
63. die 10. mensis Aprilis GUSTAVUS HENRICUS PAULUS NIMSCH, Lipsiensis, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Ueber die Perioden der elliptischen Integrale I. und II. Gattung als Functionen der rationalen Invarianten“ et examine cum laude superato die 18. mensis Ianuarii 1886.
64. die 11. mensis Aprilis FRIDERICUS HUGO HENSCHER, Rochlitiensis, tradita dissertatione idonea quae inscribitur: „Darstellung der Flexionslehre in John Barbour's Bruce“ et examine cum laude superato die 29. mensis Ianuarii 1886.
65. die 12. mensis Aprilis HENRICUS BURCHARDUS FINE, Americanus ex oppido Pennsylvanico Chambersburg, tradita dissertatione admodum laudabili quae inscribitur: „on the singularities of curves of double curvature“ et examine magna cum laude superato die 25. mensis Iulii 1885.
66. die 12. mensis Aprilis HENRICUS RUDOLFUS GOEHLER, Dresdensis, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „De matris magnae apud Romanos cultu“ et examine rite superato die 4. mensis Decembris 1885.
67. die 15. mensis Aprilis SALOMO GOLDSCHMIDT, Wrescheniensis, tradita dissertatione idonea quae inscribitur: „Geschichte der Juden in England im 11. und 12. Jahrhundert“ et examine cum laude superato die 12. mensis Maii 1885.
68. die 16. mensis Aprilis PAULUS IOANNES FICKER, Lipsiensis, tradita dissertatione egregia quae inscribitur: „Die Quellen für die Darstellung der Apostel in der altchristlichen Kunst“ et examine summa cum laude superato die 2. mensis Maii 1886.
69. die 20. mensis Aprilis FRIDERICUS CAROLUS THOMAE, Nassoviensis e vico Flacht, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Die Blattstiele der Farne“ et examine magna cum laude superato die 26. mensis Februarii 1885.

70. die 30. mensis Aprilis HEIMANN KOTTECK, Pleschensis, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Das sechste Buch des bellum Iudaicum nach der von Ceriani photolithographisch edirten Peschitta-Handschrift übersetzt und kritisch bearbeitet“ et examine rite superato die 5. mensis Iunii 1885.
71. die 1. mensis Maii GUSTAVUS PAULUS LEOPOLDUS HUEBEL, Zwickaviensis, tradita dissertatione admodum laudabili quae inscribitur: „Der Zustand der Viehhaltung im Regierungsbezirk Zwickau in den Jahren 1853 und 1883“ et examine summa cum laude superato die 9. mensis Martii 1886.
72. die 8. mensis Maii AUGUSTUS FOEPPL, Hasso e vico Gross-Umstadt, tradito libello laudabili qui inscribitur: „Theorie der Bau-Konstruktionen: 1. Theorie des Fachwerks, 2. Theorie der Gewölbe“ et examine magna cum laude superato die 7. mensis Maii 1886.
73. die 10. mensis Maii ERNESTUS ADOLPHUS GUALTERUS BRAEUTIGAM, Lipsiensis, tradita dissertatione admodum laudabili quae inscribitur: „Untersuchungen über die Mikroorganismen in Schlämpe und Bierträbern“ et examine rite superato die 12. mensis Martii 1886.
74. die 13. mensis Maii HENRICUS CAROLUS VOIGT, Erfordiensis, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Ueber die Einwirkung von primären aromatischen Aminen auf Benzoin“ et examine cum laude superato die 4. mensis Martii 1886.
75. die 15. mensis Maii LUDOVICUS GUSTAVUS LANGE, Gissensis, tradita dissertatione egregia quae inscribitur: „Der Bewegungsbegriff während der Reformation der Himmelskunde von Copernicus bis zu Newton (1543 bis 1687)“ et examine summa cum laude superato die 1. mensis Martii 1886.
76. die 15. mensis Maii ERNESTUS FRANCISCUS GUILIELMUS LAMPE, Saxoborussus e vico Hornhausen, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Tetilla japonica, eine neue Tetractinellidenform mit radiärem Bau“ et examine magna cum laude superato die 9. mensis Novembris 1885.
77. die 20. mensis Maii GERHARDUS FRIDERICUS CAROLUS LORENTZEN, Berolinensis, tradita dissertatione egregia quae inscribitur: „Theorie des Gaussischen Pendels“ et examine magna cum laude superato die 6. mensis Martii 1886.
78. die 22. mensis Maii MARIANUS OBREMBSKI, e Russiae vico Karolowka, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Ueber den ω_1 ω_2 Diacetyladipinsäureäther“ et examine magna cum laude superato die 12. mensis Martii 1886.
79. die 23. mensis Maii IOANNES FELIX BESSER, Dresdensis, tradita dissertatione idonea quae inscribitur: „Beiträge zur Entwicklungsgeschichte

- und vergleichenden Anatomie von Blüten- und Fruchtsielen“ et examine pro facultate chemiam et scientias naturales in omnibus gymnasiolorum classibus docendi magna cum laude superato.
80. die 27. mensis Maii IOANNES KVACSALA, e Hungariae vico Petrovác, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Ueber J. A. Comenius' Philosophie insbesondere Physik“ et examine cum laude superato die 30. mensis Iulii 1885.
81. die 1. mensis Iunii IOSEPHUS ROSENFELD, e Hungariae vico Galgócz, tradita dissertazione idonea quae inscribitur: „Der Mischna-Tractat Berachot (die vier ersten Abschnitte)“ et examine rite superato die 22. mensis Decembris 1884.
82. die 7. mensis Iunii GUILIELMUS RICARDUS SCHWERDT, Saalfeldensis, tradita dissertatione admodum laudabili quae inscribitur: „Untersuchungen über Gesteine der chinesischen Provinzen Schantung und Liautung“ et examine cum laude superato die 3. mensis Augusti 1885.
83. die 15. mensis Iunii ARTHUR PFUNGST, Francofurtensis, tradita dissertatione idonea quae inscribitur: „Ueber die Einwirkung der Nitroethane auf die Chlorhydrine mehrwerthiger Alkohole“ et examine rite superato die 4. mensis Martii 1886.
84. die 18. mensis Iunii FELIX ERNESTUS PEISER, Berolinensis, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Die assyrische Verbtafel (V. Rawl. 45.)“ et examine magna cum laude superato die 27. mensis Iulii 1885.
85. die 18. mensis Iunii ADOLFUS ABRAHAM ECKSTEIN, Hungarus ex oppido Neutra, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Geschichte und Bedeutung der Stadt Sichem“ et examine magna cum laude superato die 5. mensis Martii 1886.
86. die 28. mensis Iunii MARTINUS FASSBENDER, Steinebrugensis, tradito libello idoneo qui inscribitur: „Ländliche Spar- und Darlehnskassen-Vereine“ et examine cum laude superato die 28. mensis Iunii 1886.
87. die 2. mensis Iulii CAROLUS AUGUSTUS LENTZNER, Francofurtensis, tradita dissertatione idonea quae inscribitur: „Ueber das Sonett und seine Gestaltung in der englischen Dichtung bis Milton“ et examine rite superato die 3. mensis Martii 1886.
88. die 5. mensis Iulii CAROLUS HERMANNUS BURESCH, Hannoveranus, tradita dissertatione egregia quae inscribitur: „Consolationum a Graecis Romanisque scriptarum historia critica“ et examine summa cum laude superato die 4. mensis Martii 1886.
89. die 7. mensis Iulii EDUARDUS RICARDUS BORGES, Saxo ex oppido Oberwiesenthal, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Ueber Schillers Einfluss auf Goethes Dichtung“ et examine cum laude superato die 7. mensis Maii 1886.

90. die 9. mensis Iulii ALFREDUS KLAAR, Pragensis, tradito libello laudabili qui inscribitur: „König Ottokars Glück und Ende, eine Untersuchung über die Quellen der Grillparzer'schen Tragödie“ et examine cum laude superato die 9. mensis Iulii 1886.
91. die 12. mensis Iulii AEMILIUS MAXIMILIANUS STRIEGLER, Saxo e vico Soemnitz, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Ueber die Melanurensäure“ et examine magna cum laude superato die 27. mensis Octobris 1885.
92. die 19. mensis Iulii IULIUS HENRICUS FELICIANUS GESS, Basiliensis, tradita dissertatione admodum laudabili quae inscribitur: „Johannes Cochlaeus der Gegner Luthers“ et examine magna cum laude superato die 18. mensis Decembris 1885.
93. die 15. mensis Iulii OTTO ERNESTUS SCHOENE, Saxo e vico Kuehren, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Beitrag zur Statistik der Entozoen im Hunde“ et examine cum laude superato die 4. mensis Iunii 1886.
94. die 16. mensis Iulii HENRICUS SAMTER, Gruenbergensis, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Theorie des Gaussischen Pendels mit Rücksicht auf die Rotation der Erde“ et examine magna cum laude superato die 7. mensis Augusti 1885.
95. die 19. mensis Iulii EUGENIUS CAROLUS BRUNO SEYFFERTH, Lipsiensis, tradita dissertatione idonea quae inscribitur: „Zur Kenntniss der Picolinsäure und Nicotinsäure“ et examine cum laude superato die 27. mensis Maii 1886.
96. die 19. mensis Iulii GEORGIUS BURTON ADAMS, Americanus ex oppido Fairfield civitatis Vermont, tradito libello laudabili qui inscribitur: „Mediaeval civilization“ et examine cum laude superato die 19. mensis Iulii 1886.
97. die 24. mensis Iulii LEOPOLDUS FREY, Saxo e vico Hohenstein, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Verhandlungen mit der Curie über die Approbation Ruprechts von der Pfalz“ et examine cum laude superato die 28. mensis Ianuarii 1886.
98. die 26. mensis Iulii CAROLUS CONRADUS BERNHARDUS SCHUEDDEKOPF, Brunsvicensis e vico Hala, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Karl Wilhelm Ramler bis zu seiner Verbindung mit Lessing“ et examine cum laude superato die 19. mensis Februarii 1886.
99. die 27. mensis Iulii GUSTAVUS ADOLFUS MEUSER, e Nassoviae vico Doersdorf, tradito libello laudabili qui inscribitur: „Wesen und Einfluss der philanthropischen Schule“ et examine cum laude superato die 27. mensis Iulii 1886.

100. die 29. mensis Iulii IULIUS ADOLFUS FERDINANDUS BOHM, Bidgostianus, tradito opere admodum laudabili quod inscribitur: „Die Schafzucht nach ihrem jetzigen Standpunkt“ sine examine.
101. die 29. mensis Iulii CAROLUS ADOLFUS PAULUS MARKUS, Saxo ex oppido Grossenhain, tradita dissertatione admodum laudabili quae inscribitur: „Die Yoga-Philosophie nach dem Rājamārtaṇḍa“ et examine magna cum laude superato die 15. mensis Octobris 1885.
102. die 30. mensis Iulii GEORGIUS WHITFIELD MANLY, Americanus e Virginiae urbe Richmond, tradita dissertatione idonea quae inscribitur: „Contradictions in Locke's theory of knowledge“ et examine cum laude superato die 2. mensis Martii 1886.
103. die 30. mensis Iulii RUDOLFUS ASSMUS, e Thuringiae vico Hohen-eiche, tradito libello laudabili qui inscribitur: „Die äussere Form neuhochdeutscher Dichtkunst“ et examine cum laude superato die 30. mensis Iulii 1886.
104. die 31. mensis Iulii IOANNES GERARDUS FRIDERICUS RIEDEL, e Celebes insulae oppido Tondano oriundus, tradito opere admodum laudabili quod inscribitur: „De sluik- en kroesharige rassen tusschen Selebes en Papua“ cum et aliis scriptis de Indonesiae insulis eruditionem iudicium doctrinam satis probaverit sine examine.
105. die 31. mensis Iulii MAXIMILIANUS LEHRS, Berolinensis, tradita dissertatione egregia quae inscribitur: „Der Meister mit den Bandrollen“ cum et alio libro nuperrime edito qui inscribitur: „Die ältesten deutschen Spielkarten des königlichen Kupferstichkabinetts zu Dresden“ luculentum eruditionis iudicii doctrinae testimonium dederit sine examine.
106. die 31. mensis Iulii BRUNO DOSS, Saxo ex oppido Auerbach, tradita dissertatione egregia quae inscribitur: „Die basaltischen Laven und Tuffe der Provinz Haurān und von Dīret et-Tulūl in Syrien“ et examine summa cum laude superato die 17. mensis Decembris 1885.
107. die 2. mensis Augusti CAROLUS RICARDUS MUELLER, Saxo e vico Roedlitz, tradita dissertatione idonea quae inscribitur: „Beiträge zur Kenntniss des Kalksteins und Dolomites“ et examine magna cum laude superato die 3. mensis Augusti 1885.
108. die 3. mensis Augusti HENRICUS EDMUNDUS MAXIMILIANUS GUENTZ, Saxo e vico Thonberg, tradita dissertatione idonea quae inscribitur: „Untersuchungen über die anatomische Structur der Gramineenblätter in ihrem Verhältniss zu Standort und Klima“ et examine cum laude superato die 4. mensis Iunii 1886.
109. die 3. mensis Augusti IULIUS BERNHARDUS HOEHLE, Saxo e vico Frauendorf, tradito libello laudabili qui inscribitur: „Arkadien vor der

- Zeit der Perserkriege“ et examine cum laude superato die 3. mensis Augusti 1886.
110. die 4. mensis Augusti ALEXANDER IOANNES STELLMACHER, Rigensis, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Ein Beitrag zur Darstellung der Hausindustrie in Russland“ et examine cum laude superato die 15. mensis Decembris 1885.
111. die 7. mensis Augusti PAULUS FERDINANDUS KUEPPERS, ex oppido Muenchen-Gladbach, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Ein Beitrag zur Geschichte des Musik-Instrumentenmacher-Gewerbes mit besonderer Rücksicht auf Leipzig“ et examine cum laude superato die 10. mensis Maii 1886.
112. die 11. mensis Augusti GUILIELMUS OSCARUS BIRKNER, Rademontanus, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Die Niederschlagsverhältnisse des Königreichs Sachsen“ et examine pro facultate mathematicam et physicam in omnibus gymnasiolorum classibus docendi magna cum laude superato.
113. die 11. mensis Augusti ROBERTUS HENRICUS HOPPE, Penigensis, tradita dissertatione admodum laudabili quae inscribitur: „Ergebnisse der Temperaturbeobachtungen an 34 Stationen Sachsens von 1865—1884 und in Leipzig von 1830 bis 1884“ et examine cum laude superato die 20. mensis Iulii 1886.
114. die 11. mensis Augusti ALFREDUS KOEHLER, Altenbreitungensis, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Ueber die hauptsächlichsten Versuche einer mathematischen Formulirung des psychophysischen Gesetzes von Weber“ et examine pro facultate mathematicam et physicam in omnibus gymnasiolorum classibus docendi magna cum laude superato.
115. die 13. mensis Augusti GEORGIUS MOREY RICHARDSON, Americanus civitatis Massachusetts ex oppido Framingham, tradita dissertatione idonea quae inscribitur: „De dum particulae apud priscos scriptores latinos usu“ et examine magna cum laude superato die 2. mensis Iulii 1886.
116. die 17. mensis Augusti HARRY KIRKE WOLFE, Americanus civitatis Illinois ex oppido Bloomington, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Untersuchungen über das Tongedächtniss“ et examine rite superato die 26. mensis Februarii 1886.
117. die 22. mensis Augusti GEORGIUS FRIDERICUS STERZEL, Annabergensis, tradita dissertatione admodum laudabili quae inscribitur: „A. Comte als Paedagog. Ein Beitrag zur Kenntniss der positiven Philosophie“ et examine cum laude superato die 25. mensis Maii 1886.

118. die 23. mensis Augusti EDUARDUS HASSELBACH, Frideslariensis tradita dissertatione egregia quae inscribitur: „Ueber Hydrodiphthallactonsäure und Hydrodiphthalyl“ et examine summa cum laude superato die 28. mensis Iulii 1886.
119. die 24. mensis Augusti GOTTFRIDUS AENOTHEUS OTTO SAXENBERGER, Radegastensis, tradita dissertatione idonea quae inscribitur: „Johannes Rivius, sein Leben und seine Schriften“ et examine cum laude superato die 2. mensis Augusti 1886.
120. die 26. mensis Augusti GUSTAVUS SCHIRMER, Sangallensis, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Die Kreuzeslegenden im Leabhar Breac“, et examine magna cum laude superato die 8. mensis Martii 1886.
121. die 9. mensis Septembris MAXIMILIANUS DE BERCHEM, Genevensis, tradita dissertatione egregia quae inscribitur: „La propriété territoriale et l'impôt foncier sous les premiers califes“ et examine summa cum laude superato die 2. mensis Martii 1886.
122. die 14. mensis Septembris LEOPOLDUS ADAMETZ, Brunnensis, tradita dissertatione egregia quae inscribitur: „Untersuchungen über die niederen Pilze der Ackerkrume“ et examine summa cum laude superato die 28. mensis Iulii 1886.
123. die 16. mensis Septembris PAULUS FRANCISCUS BREITHAUPT, Thuringus e vico Poessneck, tradita dissertatione admodum laudabili quae inscribitur: „Ueber die Anatomie und die Functionen der Bienenzunge“ et examine magna cum laude superato die 17. mensis Decembris 1885.
124. die 17. mensis Septembris BRUNO CONRADI, Loewenbergensis, tradita dissertatione idonea quae inscribitur: „Darstellung der Syntax in Cynewulf's Gedicht „Juliana“ et examine cum laude superato die 19. mensis Iulii 1886.
125. die 17. mensis Septembris CAROLUS OSCARUS MUELLER, Meeranensis, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Ein Beitrag zur Kenntniss der Eiweissbildung in der Pflanze“ et examine summa cum laude superato die 13. mensis Maii 1886.
126. die 17. mensis Septembris ERNESTUS LEITSMANN, Rochlitiensis, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Ueberblick über die Geschichte und Darstellung der pädagogischen Wirksamkeit der Brüder des gemeinsamen Lebens“ et examine cum laude superato die 23. mensis Iulii 1886.
127. die 17. mensis Septembris GEORGIUS HERBERT FOWLER, Lincolnensis, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „The anatomy of the Madreporaria“ et examine cum laude superato die 29. mensis Iulii 1886.

128. die 20. mensis Septembris GUILIELMUS ELLMER, Vimariensis, tradita dissertatione egregia quae inscribitur: „Ueber die Quellen der Reimchronik Robert's von Gloucester“ et examine summa cum laude superato die 25. mensis Iunii 1886.
129. die 20. mensis Septembris MAXIMILIANUS POPPE, Bremensis, tradita dissertatione egregia quae inscribitur: „Ueber Moor und seine landwirthschaftliche Verwerthung“ et examine summa cum laude superato die 28. mensis Iulii 1886.
130. die 23. mensis Septembris GEORGIUS FRIEDRICH, Dresdensis, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Die Modulargleichungen der Galois'schen Moduln der 2. bis 5. Stufe“ et examine cum laude superato die 12. mensis Octobris 1886.
131. die 23. mensis Septembris ALFREDUS JEREMIAS, Saxo e vico Markersdorf, tradita dissertatione admodum laudabili quae inscribitur: „Die Höllenfahrt der Istar“, et examine summa cum laude superato die 9. mensis Iunii 1886.
132. die 25. mensis Septembris REINHOLDUS LIST, Lipsiensis, tradita dissertatione admodum laudabili quae inscribitur: „Zur Condensation von Thioharnstoff und Acetessigäther“ et examine cum laude superato die 29. mensis Iunii 1886.
133. die 30. mensis Septembris ARON GUENSZ, Hungarus ex oppido Jankovác, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Die Abhandlung Alexanders von Aphrodisias über den Intellekt“ et examine cum laude superato die 5. mensis Martii 1886.
134. die 7. mensis Octobris FRIDERICUS KUEHN, Lipsiensis, tradita dissertatione admodum laudabili quae inscribitur: „Geschichte der ersten Lateinischen Patriarchen von Jerusalem“ et examine magna cum laude superato die 8. mensis Iunii 1886.
135. die 8. mensis Octobris RICARDUS POENISCH, Saxo e vico Miera, tradita dissertatione quae inscribitur: „Definitive Bahnbestimmung des Cometen 1877 III“ et examine magna cum laude superato die 3. mensis Augusti 1886.
136. die 11. mensis Octobris LUDOVICUS TRIEMEL, Brandenburgensis e vico Beelitz, tradita dissertatione admodum laudabili quae inscribitur: „Geschichte der älteren Quinctier bis zu den Samniterkriegen 283—405 ab urbe condita“ et examine rite superato die 21. mensis Octobris 1886.
137. die 11. mensis Octobris ALFREDUS FEILCHENFELD, Duesseldorpiensis, tradita dissertatione idonea quae inscribitur: „De Vergilii Bucolicon temporibus“ et examine cum laude superato die 9. mensis Martii 1886.

138. die 20. mensis Octobris FRIDERICUS WIEGAND, Hanaviensis, tradita dissertatione idonea quae inscribitur: „Der Erzengel Michael, ikonographische Darstellung“ et examine magna cum laude superato die 19. mensis Februarii 1886.
139. die 20. mensis Octobris ALFREDUS PHILIPPSON, Bonnensis, tradita dissertatione admodum laudabili quae inscribitur: „Studien über Wasserscheiden“ et examine magna cum laude superato die 2. mensis Junii 1886.
140. die 27. mensis Octobris REINHOLDUS BESSER, Dresdensis, tradita dissertatione admodum laudabili quae inscribitur: „Das Verhältniss von Remy Belleau's Steingedicht Les Amours et Nouveaux Eschanges des Pierres Precieuses, Vertus et Proprietez d'Icelles“ et examine cum laude superato die 10. mensis Maii 1886.
141. die 30. mensis Octobris OTTO GUMPRECHT, Chemnitziensis, tradita dissertatione laudabili quae inscribitur: „Der mittlere Isonzo und sein Verhältniss zum Natisone“ et examine cum laude superato die 9. mensis Octobris 1886.
142. die 31. Octobris HERMANNUS NIEBOUR, Oldenburgensis ex oppido Varel, tradita dissertatione idonea quae inscribitur: „Ueber Vertheilung und Strömung der Electricität auf dem Parallelepipedon“ et examine cum laude superato die 8. mensis Februarii 1886.

H. acad. 492 m

